

MONTSENY

PERIÒDIC SETMANAL

Unes paraules de l'Editor

Amables lectors: Avui us presentem ja ordenat el nostre periòdic, el periòdic de Sant Celoni, apartat de bàndols o grups polítics.

Essent del poble i divent-se a ell, no pot tenir altres predileccions que les de tots. Es així que, encara que amb moltes deficiències, filles d'un període d'iniciació i organització, hi hauràs trobat un xic de moltes coses i s'ha parlat en bones maneres de quant se'ns ha dit o havem sapigut.

A tothora ha presidit en nosaltres, redactors i col·laboradors, un afany de justícia i tolerància, i perxò volem, sense ésser abjectes, elogiar el que sigui digne d'ésser-ho i tractar del que pot plaure, sense que ens quedi el més lleu remordiment per a penedir-nos d'haver-ho dit.

Tot just començada l'obra, ha merescut una absoluta confiança (que procurarem guardar i fer-nos dignes de ella), per part dels industrials i comerciants del poble, per nobles fills de la vila que deseroïllen les seves activitats comercials a Ciutat i per zelosos comerciants de la Comarca, que en donar-nos l'anunci col·laboren i sostenen la publicació, i que a tots vosaltres us recomanem en l'aspecte comercial, ja que han posat per damunt de tot el bon nom de la vila i comarca estimada.

En la noble empresa de que Sant Celoni tingués una crònica imparcial dels fets i coses, i de que els fills d'ella o altres que hi han conviscut, ja allunyats, tinguin com una carta setmanal que els prodiguem, han excel·lit. En Martí Esclusa Prat, amb l'apoi intel·lectual, i N'Eduard Torras Gené, en l'organització comercial, noms que l'editor en justícia no vol callar ni davant de les protestes de de modèstia dels interessats, per ésser la primera nota que per sa història ha de recullir.

El pervindre que espera a la publicació és falaguer; el poble reacciona en el dreturer camí de la prosperitat, puix que en discòrdia res podria aconseguir-se, i els fruits intel·lectuals i cívics que amb la actuació podran recullir-se, fan concebre l'esperança de formar un poble fort moral i materialment.

I com en totes les empreses humanes, hem tingut ja alegries i també contrarietats vingudes dels esbarzers de la vanitat i mala fe, punyint-nos en el fons de la dignitat en forma despietada, que callem, no perquè siguem massells, sinó per aïllar la poma de la discòrdia.

Per la ferida ocasionada no ens ha faltat tampoc el bàlsem guaridor, hem tingut cartes i paraules de dignes persones d'intel·ligència, cultura i alta posició social elogiant i encoratjant el nostre gest voluntariós i oferint-nos, ademés, dedicar alguna de les seves llèures per a honrar la publicació.

Que estem decidits a laborar pel resurgiment intel·lectual del poble, ja no ho diem ara en paraules, sinó amb fets, i acceptem sempre el guiatge dels que en sàpiguen més que nosaltres.

MIQUEL GRIVÉ I MASÓ

GLOSES

VII

Quina calor! No es pot viure! Ens *afogarem!* Si aquest temps dura i no plou, no se pas on anirem a *parar!* Quina xafagor!

Tot aquest reguitzell de frases més o menys castiçes o clàssiques, més o menys típiques o poètiques, sentireu un dia i l'altre fins a omplir-vos-en les orelles.

Es la conversa obligada. Es el tema preferit. Es la nota culminant a comentar cada dia.

Què hi fa que un auto per empaïtar a un altre s'es-timbi i es trosseïji? (*menos* mal si dins no hi anés ningú); ¿què vol dir que un amb una ganiveta de llescar pa et seccioni el llombrigo?; ¿qué té de particular que un desesperat, pensant-se tirar-se de cap a l'aigua, es llenci d'un quint pis sense para-caigudes i que un altre, pensant-se beure Picarol, engoleïxi lleixiu o sulfumant, i tantes disbauxes com succeeixen en aquest ditxosos (*s'enten*) mesos estivals?

Nada, nada, no es res tot això, comparat amb l'asfixiant temperatura que hom *disfruta*. I en parlem al saltar del llit; tot menjant; al cafè; al treball, i fins tot dormint, no podem menys que somniar-ho per obligació. Jo crec que hi han enamorats que no saben dir-se altra cosa.

Analitzant la qüestió, hem de confessar que hi ha raó i sobreria de queixar-se, sobre tot aquí Sant Celoni.

Per què; com aminorar els efectes aclaparadors i regalimants d'aquest tems infernal? Està clar que hi ha mil maneres de posar valla o frè a les desmasies caniculars... però si les unes no estant a nostre modest alcans (llegeixi's pessetes), les altres no hi arribem amb la ma, perquè no les tenim.

Ja tenim un riu, però sense aigua; el pobre, està tant sec que sembla que no hagi menjat res de dos mesos. I no es precisament menjar el que li falta, sinó beure. Aneu-ho a entendre.

Estem voltats d'arbres... en els boscos de fora Vila. Tenim uns banys excelents... en el safareïx de cada casa.

No tenim *torreta*, ni tenim res.

Estem doncs condemnats a morir occits pel despietat Sol, si fent un esforç no aconseguim o bé que obrin un canal com el de Suez, per dessota del Coll-sa-creu, i els arenyencs ens deixin arribar un troç de mar Mediterrània, la blavosa, d'aigües pures, o bé que s'aconsegueixi el que tantes vegades s'ha dit i repetit:

La construcció d'un PASSEIG on anar-hi a recollir una mica d'alè fresc a cobert de les besades de l'astre rei, i sigui com a punt de reunió dels pobres mortals que, sentint-ho molt, no podem passar temporadeta a Santa Fe del Montseny, Sant Hilarj o Caldetes.

MÀRIUS